

חיה גולטר / תיעוד: יהודית זוסמן

נולדתי בורשה ב1920. גדלתי שם עד גיל 19, פרוץ המלחמה. התחתנתי בגיל 18.

הייתי בהריון כשפרצה המלחמה. בעלי ושני אחי עזבו אותי בורשה והגיעו לביאליסטוק. הם נלקחו לרוסיה. בעלי עבד שם וכתב שם שאני אבוא, אבל לא הייתי כבר בבית. התחלתי לנוע לעבר רוסיה והגעתי לביאליסטוק לבית הכנסת. שם נודע לי שאימי קיבלה מכתב עם כתובת בעלי. הגעתי אליה. קיבלתי את הכתובת והצלחתי להגיע בדרך ארוכה וקשה לבעלי. ילדתי בת בהיותי בת 19 והילדה נפטרה. אימי ואחותי הצטרפו אלינו. אחותי עזבה אותנו, ואני ובעלי ואימי נשארנו ברוסיה. אני ובעלי עבדנו שם. גרנו בבית יפה עד פרוץ המלחמה. עזבנו את מקום מגורנו בויטפסק. הלכנו ברגל יום ולילה ללא כלום עד שהגענו לקולחוז ברוסיה.

התחלנו לעבוד ונלקחנו לנובוסירסק כמרגלים.

משם בעלי נלקח לצבא הפולני. אני ילדתי בן שהוא היום

בן 78. נשארתי בנובוסירסק עד שנגמרה המלחמה. בעלי חזר לפולין. גם אני חזרתי לפולין ונסענו ביחד ללודז'. משם נסענו לגרמניה ודרך צרפת הגענו לארץ בדצמבר 1948. בעלי נלקח מהאנייה לצבא ונשארתי עם הילד לבד. גרנו במעברה ליד תל אביב. אחרי מלחמת השחרור בעלי עבד בשדה התעופה בנתב"ג, חלה ועזב את העבודה. ב1949 נולדה לנו בת. עברנו לגור בלוד, ומלוד עברנו לחליסה ליד חיפה. בשנות ה 70 קנינו דירה בקריית ים. בעלי עבד בסולל בונה ואני במשרד הבריאות. בעלי נפטר ב1998.

באתי לדיור המוגן בהיותי בת 80.

יש לי 6 נכדים ו- 16 נינים.